

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **I. D.**,
státní příslušník U.,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2020, č. j. CPR-33409-5/ČJ-2018-930310-V238, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 24. 2. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

stupně“), ze dne 14. 9. 2018, č. j. KRPS-215377-29/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování byla určena v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po podrobné rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobce v České republice od 13. 7. 2018 do 14. 7. 2018 vykonával práci, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobci byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jeho práv. Polské vízum typu „D“ je národní dlouhodobé vízum, na jehož základě je cizinec oprávněn pobývat jak na území Polské republiky, tak na území jiných států Evropské unie, neopravňovalo však žalobce k zaměstnání na území ostatních členských států. Nebylo zjištěno, že by žalobce byl zaměstnancem polské společnosti, ani že do České republiky byl vyslán v rámci své pracovní činnosti pro polského zaměstnavatele. Od uložení správního vyhoštění nebylo možné upustit, přestože se jednalo o první prokázané protiprávní jednání cizince. Ani v odvolacím řízení nebyly shledány důvody pro změnu závazného stanoviska k možnosti vycestování, jeho obsah je pro výrokovou část rozhodnutí závazný. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a v adekvátní výši jako v obdobných případech. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo ani žalobce netvrdil žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené.
3. Žalobce v podané žalobě namítá, že správní orgány nezjistily bez důvodných pochybností skutečný stav věci, zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, a přijaté řešení proto neodpovídá okolnostem případu a nebyly šetřeny jeho oprávněné zájmy. Žalovaná nesprávně vypořádala odvolací námítka, čímž přenesla nezákonnost prvostupňového rozhodnutí do napadeného rozhodnutí. Jak samotné správní vyhoštění, tak jeho délka, jsou neadekvátní a nepřiměřené, byly i jiné možnosti řešení. V rámci odvolacího řízení bylo namísto zohlednit délku vedeného řízení, je neakceptovatelné, aby žalovaná rozhodla až po roce a tři čtvrtě po tvrzeném excesivním protiprávním jednání žalobce (přitom šlo o pouhé 2 dny). Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně a nepřezkoumatelně posoudily otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit). Nadto rozhodnutí o správním vyhoštění není účelné (je nadbytečné), neboť cíle tohoto opatření již bylo dosaženo (žalobce se po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky). Závěrem žalobce opakuje, že je záhadou, co vedlo správní orgány k uložení správního vyhoštění v té délce, v jaké bylo vyměřeno. V podrobnostech je argumentace žalobce rozvedena při posouzení věci samé.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že od uložení správního vyhoštění nebylo možné upustit a toto rozhodnutí bylo v předmětné věci přiměřeným opatřením. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu (zejména z protokolu o výsledku žalobce) zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti. Dne 14. 7. 2018 byl žalobce vykonávající stavební práce zajištěn při policejní kontrole v obci K. – R., v ulici V. u domu č. p. x, kde probíhala stavba zděného plotu a pokládka dlažby. Žalobce se sice prokázal platným cestovním dokladem a polským povolením k pobytu (dlouhodobým vízem typu „D“) s platností od 12. 12. 2017 do 14. 11. 2018, neměl však žádné platné povolení k zaměstnání na území České republiky a nebyl ani držitelem živnostenského oprávnění. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Při výsledku žalobce uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 12. 7. 2018 za účelem práce a výdělků. Opatřil si polské pracovní vízum, na jeho základě však v Polsku nepracoval, v Polsku nikdy nebyl. Do České republiky nebyl vyslán polským zaměstnavatelem, práci v České republice si domluvil přes internet už na Ukrajině. Pracoval na základě ústní dohody (se známým Ukrajincem S.), nic nepodepisoval, mělo se jednat o různé stavební práce. Neřešil, na jakém místě bude pracovat, měli ho vždy odvést autem. Ode dne 13. 7. 2018 pokládal dlažbu, předpokládal, že tam bude práce ještě na týden. Tímto způsobem chtěl v České republice pracovat jeden až dva měsíce. Pracovat měl denně od 6:00 do 18:00 hod, o víkendu dobrovolně. Nevěděl, jak se jmenuje ten, pro koho pracoval, práci mu zadával jeho známý S. (který mu práci zprostředkoval), na místě ho zkontroloval nějaký Čech, kterého neznal. Byla mu slíbena odměna 100 Kč / 1 hod, dosud nedostal žádné peníze, jelikož mu mělo být zaplaceno nejdříve po 14 dnech (nevěděl od koho). Pracovní oděv měl vlastní, obdržel jen firemní reflexní vestu; nářadí, nástroje a materiál byly na místě (žalobce nevěděl, komu patří); docházku si měl vést sám na nějaký list. Žalobce byl srozuměn s tím, že mu hrozí správní vyhoštění, do České republiky však odešlo pracovat mnoho jeho známých. Žalobci nebyla známa žádná překážka, která by bránila jeho vycestování, naopak se chystal vrátit ke své rodině (žalobce je ženatý, má syna a společně žijí v Z. oblasti Ukrajiny). Do České republiky by se rád vrátil, ale již pouze s platnými doklady na práci.
7. Součástí spisu jsou dále zejména fotografie žalobce přítomného na pracovišti, kopie jeho cestovního dokladu včetně víza, sdělení Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Příbrami, ze dne 26. 7. 2018 (v němž je uvedeno, že žalobce nemá v současné době

vydáno povolení k zaměstnání) a závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu ze dne 6. 8. 2018 (z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do vlasti je možné). Správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne 8. 8. 2018 vyzval žalobce k seznámení s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim, žalobce však svého práva nevyužil. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včas odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 26. 11. 2019 včetně zpráv o zemi původu. Žalovaná v té návaznosti vyrozuměním ze dne 6. 1. 2020 poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce těchto svých práv nevyužil. Žalovaná tak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

8. Na úvod je třeba poznamenat, že Krajský soud v Praze se problematikou správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců za obdobných skutkových okolností již mnohokrát podrobně zabýval, přičemž v řadě věcí byli účastníci řízení zastoupeni tímž zástupcem jako v této věci (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019-18, ze dne 28. 6. 2019, č. j. 42 A 6/2019-18, ze dne 6. 8. 2019, č. j. 42 A 8/2019-21, ze dne 30. 1. 2020, č. j. 42 A 19/2019-15, ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 3/2019-16, ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 38/2019-26, ze dne 26. 8. 2019, č. j. 44 A 45/2019-20, ze dne 28. 2. 2019, ze dne 20. 12. 2019, č. j. 44 A 82/2019-26, č. j. 45 A 1/2019-16, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 7/2019-24, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 8/2019-24, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 49 A 1/2019-16, ze dne 6. 8. 2019, č. j. 49 A 7/2019-19, ze dne 13. 3. 2019, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 49 A 15/2019-16, č. j. 52 A 1/2019-20, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 52 A 5/2019-19, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 53 A 1/2019-18, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 53 A 7/2019-26, ze dne 19. 7. 2019, č. j. 53 A 8/2019-24, či ze dne 16. 1. 2020, č. j. 53 A 17/2019-37).
9. Všechny tyto shora uvedené věci se týkaly cizinců (pocházejících z Ukrajiny), kteří se sice prokázali platným cestovním pasem a platným polským dlouhodobým vízem typu „D“, neměli však žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání (v některých případech se nadto jednalo o cizince bez oprávnění k pobytu). Ve všech uvedených věcech byli cizinci zajištěni během výkonu práce na území České republiky při policejní kontrole, bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které jim bylo posléze pravomocně uloženo, a to se stanovením doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Ve všech uvedených věcech žalovaná zamítla odvolání cizinců a potvrdila rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci shodný a žalobní námitky žalobce obdobné anebo zcela totožné, Krajský soud v Praze soud nemá důvod revidovat svůj právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodněním těchto rozsudků na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na žalobní body reaguje jen stručně.
10. K první námitce žalobce, že správní orgány nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, a to v rozporu s § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (bod 1. a 10. žaloby), soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce o porušení ustanovení správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko parafrázuje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72].
11. Navzdory tomu soud uvádí, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu (viz jejich výčet v bodě 7 tohoto odůvodnění). Ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady (bylo provedeno dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, jakož i ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce), v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu (byl zjištěn dostatečně), přičemž jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo (z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit). Soud zdůrazňuje, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce (byť teprve po dva dny) vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Absence informací o tom, jak se konkrétně jmenoval zaměstnavatel žalobce (kterým měl být podle výpovědi žalobce jeho známý, jenž mu práci obstaral) či kdo konkrétně žalobce na místě kontroloval, nijak nezpochybňuje závěr, že žalobce zaměstnání (stavební práce) skutečně po zjištěnou dobu fakticky vykonával (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 1/2020-29). Práce žalobce tak naplňovala definiční znaky závislé práce. Jelikož byl žalobce na území České republiky zaměstnán, aniž by k tomu disponoval řádným povolením, naplnil tímto jednáním podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

12. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrzení o nesprávném vypořádání odvolacích námitek (bod 2. žaloby) nijak nerozvedl, soud nemá, co by k závěrům žalované dodal (žalovaná vypořádala ať už přímo či nepřímo veškeré námitky žalobce), neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobce a vyhledávat za něho případná pochybení žalované.
13. Žalobce dále namítal, že mu správní orgán neměl uložit správní vyhoštění, nýbrž měl postupovat smírným řešením a umožnit mu vycestovat z území České republiky, neboť tato forma opatření je nepřiměřená a neadekvátní okolnostem případu (bod 3., 4. a 7. žaloby). K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv. V této souvislosti tedy není relevantní, jaká byla délka řízení o vyhoštění, zda se jednalo o jednotlivý exces žalobce nebo zda žalobce je (byl) trestně zachovalý. Stejně tak skutečnost, že měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatné není ani to, že by žalobci mohlo být znemožněno obstarání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
14. Rovněž námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (bod 5. a 6. žaloby), je nedůvodná. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, a že se naopak jeho rodinné vazby váží k Ukrajině. Uvedené nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí, když správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz str. 3 až 4 prvostupňového rozhodnutí a též str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí).
15. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné (bod 7. a 8. žaloby), jelikož správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání cizince a je nástrojem pro ukončení pobytu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80). Z okolností případu je zřejmé, že žalobce porušil zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Skutečnost, že území České republiky žalobce opustil dobrovolně, nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Ani ze skutečnosti, že řízení trvalo delší dobu (bod 4., 7. a 8. žaloby), nicméně nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. K ochraně proti nečinnosti správního orgánu slouží nástroje upravené v § 80 správního řádu, které však žalobce nevyužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

16. Konečně ve vztahu k žalobnímu bodu žalobce napadající stanovenou dobu ve výměře 5 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, a její nepřezkoumatelné zdůvodnění (bod 3. a 9. žaloby), soud zdůrazňuje, že tato je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily (nutno podotknout, že se jedná o dobu stanovenou při spodní hranici zákonného rozpětí). Náznak žalobce, že se v tomto případě jedná o odklon od běžné praxe správního orgánu, je nekonkrétní. Zdejšímu soudu je naopak z úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně